

betalingen angaar, udover den normale Virksomhed. Dertil kommer, at gennem disse Kriseaar, lige fra 1921, har der været ekstraordinær Arbejdsløshed indenfor de fleste Fag, og de fleste Fag har derfor følt Byrden af denne Administration.

Faktisk har der imidlertid været en Tendens til Udgiftsforøgelse, som man fra Direktoratets Side har maattet søge at bremse, idet man har fastholdt, at Administrationsudgifterne højst maa andrage 15, under særlige Forhold 20 pCt. af det ordinære Kontingent; fra denne Grundregel har man fra Direktoratets Side ikke villet vige, og Følgen deraf er jo blevet, at man har holdt Stigningstendensen tilbage, saaledes som man ogsaa er pligtig til.

Imidlertid er der ingen Tvivl om, at hvor man fra Direktoratets Side har stillet sig hindrende for at give Dispositionsfrihed med Hensyn til Administrationsudgifter i større Omfang, er Fagforbundene traadt til og har paataget sig en større Andel af de fælles Udgifter. Thi til Trods for Paastanden om Arbejdsløshedskassernes ubetingede Adskillelse fra Fagforbundene staa disse to Institutioner i et meget nær Samarbejde, hvad der i og for sig ikke er underligt, for det er jo i det væsentlige de samme Personer, de omfatter, og de har som Følge deraf ogsaa mange Udgifter, der maa betragtes som fælles Udgifter; de samme Personer kommer til Møder, som afholdes i Fortsættelse af hinanden paa det faglige Omraade og paa Forsikringsomraadet, og naar da Kasserne ikke har været i Stand til at bære deres Del af Administrationsudgifterne, ja, saa er noget mere blevet taget af Fagforbundene, som utvivlsomt bærer en ikke uvæsentlig Del af de Administrationsudgifter, som i Virkeligheden foranlediges ved Arbejdsløshedskassernes Virksomhed, saaledes at disse Udgifter pr. Medlem altsaa for Tiden maa antages, hvis de alene skulde bæres af Arbejdsløshedskasserne, at ligge væsentligt over de Gennemsnitstal pr. Medlem, som jeg her har anført. Det viser sig imidlertid af Tallene, som jeg har nævnt, at der er Stilstand, i hvert Tilfælde meget langsom Vækst i disse Udgifter i de senere Aar.

Med Hensyn til Sammenligningen med Sygekasserne skal jeg blot bemærke, at jeg for at faa et Grundlag for denne Undersøgelse har holdt mig til Arbejdsløsheds-

kasserne her i København, hvor jo ogsaa de allerfleste Kasser har Hovedsæde, og hvorfra der administreres — det store Flertal af Medlemmerne bor jo ogsaa i København og Provinsbyerne —, og jeg har da ogsaa holdt mig til Sygekassernes Administrationsudgifter indenfor Hovedstaden. Og der viser det sig, at Arbejdsløshedskassernes Administrationsudgifter pr. Medlem i 1923—24—25 kun ligger lidt over Sygekassernes, idet Administrationsudgifterne for Sygekassernes Vedkommende i disse Aar var henholdsvis 4,4, 4,5 og 4,7 Kr. pr. Medlem, medens de i det samme Aar for Arbejdsløshedskassernes var 5,2, 5,8 og 5,7 Kr., som jeg allerede har nævnt. Man vil altsaa se, at et Misforhold tilnærmelsesvis af den Art, som det ærede Medlem mente at have fundet, kan ikke siges at være til Stede.

Hvis man søger at angribe Problemet fra en anden Side, nemlig ved Undersøgelse af Sygedagene og Arbejdsløshedsdagene, saa er Forholdet det, at Antallet af understøttede Sygedage var i alt i 1925 6 871 000, medens Antallet af understøttede Arbejdsløshedsdage i 1925—26 var lige ved 8 Millioner, nemlig 7 988 000. Da Sygekassernes Administrationsudgifter var ca. 4 Mill. Kr., og Arbejdsløshedskassernes Administrationsudgifter i dette Aar var 1,5 Mill. Kr., vil man altsaa finde, at Udgiften pr. understøttet Sygedag til Administration var 59 Ø. og pr. understøttet Arbejdsløshedsdag 20 Ø.

Altsaa, hvis man foretager denne Undersøgelse, kommer man til det nøjagtigt modsatte Resultat af det, som det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen kom til, saa bliver Resultatet ubetinget i Favør af Arbejdsløshedskasserne og i Disfavør af Sygekasserne. Men jeg gentager, at denne Sammenligning, selv om den kan være nærliggende, fordi det er to sociale Omraader, Talen her er om, alligevel er af tvivlsom Værdi, fordi disse Administrationer jo foregaar paa helt forskellig Vis, har helt forskellige Formaal, men kun har Navnet „socialt“ til fælles, og det er jo for saa vidt lidt værdifuldt som Grundlag for en saadan Undersøgelse.

Men det er jo en klar Sag, at der er Pligt til, at man — og ikke mindst i disse svære Tider, hvor selve Understøttelserne lægger saa haard en Byrde paa Medlemmerne baade indenfor Sygekasserne og